

het uitsprekend woord met verstaan, en daarbij, anderszels eens ze hadden getracht den hekel te verbuilen, door een overschoon paleis af des muur, die poging zou zeker nog belachelijker geweest zijn, dan nu!

Doch nemen we één voor één de verschillende personagen in oogenschouw. Eene eerste opmerking: uit 't algemeen sprekend men met goed nut. Of, minstens, hetgeen in hoede zeggen, maar waarvan in loch hoopenwaard met en geloof, was het ene minne spelting? En wat spelling?

Fr. v. de "w." werd uitgesproken als de luitel, die a verbaard in ro, zoo met "laet", maar "laet". En andere dergelijke! Doch dit was bij allen het geval niet.

Belzebub: heeft de beste gespeeld na Lucifer, zijn uitpraak was nog al zuiver, zijn toon, zijn houding, zijn denking in overeenstemming met zijn rol.

Belial: van hem mag gezegd dat hij de beste uitpraak had, doch spulde hij zoo goed niet als Belial. Belzebub, hij heide geen toon genog in zijn spreken en werd zoo een halve juag.

Opposition: wat een slecht gekozen persoon! Zijn stem en uitzicht waren te flauw! Zijn uitpraak gemien. Zien, hij was de sluwe beder met man met du het hart van Lucifer maet bedeven door zijne, nijdige, li: dinge treken.

Gebrüel: Gots geheimenis - bux was nog

al in zijn rol, doch hij zocht te veel effect te maken door het, openstaen, opheffen, kuden van zijn ophelmaut.

Lucifer: oh, ja, Lucifer! die heeft het spel uitgeleefd. die heeft gewild wet voer en in Vondel's verzen stak! die heeft onze herten doen schillen, ons doen opspingen, wen zijn stemme, door de zale donderde, wen de woorden van woerke als een vuurvlod mit zijn mond luidde, wen zijn geluid trecken vertrokken onder een nijdigen prijs, of er ziek groeven op bekenden van hoogmoed en liefde wen hij in kwesdij? was kuseken het gader en het wiet! Oh, ja, die was groot! die had lof toe gewoerd! Dien geve het "ideaal" zijn zou hij nog wat beter uitgesproken had.

De andere spelers zullen we op een anderen stond voor onze oogen doen trecken.

W. v. v.

N.
v. v. 18.
v

Maandag 5 Februari 1914.

Mijn dagboek is geen slecht een groet,
En trek me gauw voorbij,
Een wonder, want hetgeen er moet,
Gewens is 'ontbijt.

W. v. 18.

N.
v. v. 18.
v

Vrijdag 9 Februari 1914.

(ruwe)

Korte Kintree over het Lucifer van
Vindel, opgevoerd in de Minard-Schouwburg
te Gent op 8 Februari 1914.

En Michael, hij Gods veldheer, zou ten
minste zoedel, zo bethuchtig, zo
groot maken gewest. zijn als Lucifer,
doch wert flamboyant in de gesten, wert zoedel-
heid in zijn spreken! Het zou het niet
moeten kraken hebben als een donderslag,
skudden als hij een vulkanische uitbarsting
wanneer hij bevelde:

Arrière, schildanaop, flues! men bringden bliksem bij,
Mijn linnen helm en schild. Remp herwaert God banier
Munition de baguie. Et wapen, flues te wapen!

Het geldt God en alken. Het maekt et en op haer
Het gelouf dat ze hier de grenzen van hun
dall wenshuden hebben. Michael als figuur,
als uitreicht was het schone type van
weergave van Michael, maekt geen helden-
oude blauwte in het harte van hem
die God streef, die zijne vijanden zou verslaan,
en zo dreide lichte en den inhoud der
verheven wijzen met snaken.

Rafaël; beherenengel, zou van de
beste gespeeld hebben had hij zijn tal

Eker machtlij geweest, en had hij zoo vele
woorden mit opgeleiden zodat men er liggen
mits van verstand, anders sprake hij recht-
streeks tot de ziel en ontwaarde ons hart mit
zijn sukkende gachte loon, Lucifer bygewen-
dend sack op 't rechte pad werte keeren.

Eindelijk komen we een Ureel, de
schiedkundig, die ook en van de beste
zijn rol verlaten heeft: goede, kleine stem,
jammer dat hij in zijn rol nog al
veel overgeladen heeft.

In een laatste artikel streden we dit kort
overzicht met de "Reien".

h. 5 W. J. J. J.

P.
v. v. v.
v.

Woensdag 14 februari 1914.

Voor de eerste maal, sedert lan-
ge, present de heer J. J. J. J.
de wulken, en rukken is er
een J. J. J. J. ook mijn hart
komen roeten.

Wat doet het een loek goed een litz-
deling te maken, een waant
J. J. J. J. in den J. J. J. J. en gachte,
J. J. J. J. winden komt ont tegen
het gezichte stellen, wat val doe-
ning de lousen op te vullen met
fresche gezonde buikenlicht, die
al behaarde goede geenen op te smi-
ren, het kleunpfel of boon
en veldna te gaan.

Op. moekken welden lout en
J. J. J. J. wederkeeren om als boon
goed mit den vatten winter-
kluis wanken de keunen, en
averel meen kom te gaten.

3/5

W. J. J. J.

A.
v.v. v.
v.

Zondag 20 Februari 1917.

Met Angelen te Lande.

Nacht kampend vallen in voor één
De klokken met hem woon,
He stroom over A uddrijt heen
Of stijgen tot God woon.

De vlaamse boer. thant op het land
Hem werk, zoo juwar, zoo boom,
En met zijn groat, eeltig hand,
Maakt hij een kruis, heel woon.

Op zijne kruis seet half stroom,
Lijgt hij erbieg al,
In d'crade die blaamt als cène blaam,
In jommenskraktaal.

Nog vanger als mit een fontein
Barrellt zijn bide op,
Nog zuiverder als kristallijne
Of gouden morgendrop.

A Heen gebied, eenvoudig schoon
Dat sluemt Gods zegen af
Op vrucht en veld en kroost en woon
Op al wat hij hem gaf

En is de vult weg het vult.
Dat hooverde koning,
Dat heerdijk mijn ziele vult,
Dan Engelenzang gelijk.

5
1

W. J. J. J.

A.
v.v.14.
v.
Waarom? 7
Waarom? 7
Waarom? 7

"Memento homo quia pulvis
es et in pulverem reverteris."

Gedult, o mensch, dat ge stof
zijt en tot stof zult wederkeren.
Weten wij niet ongelukkiglijk
deze groote waarheid uit het oog
te verliezen, dat zij mocht als die
alles opheffen en waarmaken
... uitgenomen wat tot hunne ja-
lijheid aangaat.

Regeelde men zijn leven wat meer
naar die schone waarheid nus-
schen zonder er zoveel met verloren
geven in het andere leven.

Ja, anne mensch, uw lichaam aan
hetwelk ge gemaken van allen
aard sucht te verschaffen, het
welk ge mischien zelfs als een
afgod vereent, dat lichaam dat ge
zoo omringt met allerlei zor-
gen als ware het iets kostlijks, iets
onverwagbaars, dat lichaam is slechts stof.

"Waarom loek niet wat meer van
uwe ziel gedacht. 4 Is uw lichaam
niet dat uwe uwe dood zal
baten om uwe heil te bekomen
men, het zal daar liggen, bleek
en roetloos, het zal onroffen en opgeworpen

door de wormen, en het zal weder-
keren tot dat waaraan het gemaken
was! Maar de ziel die zal leven
en uw geluk uitmaken zoo zij
het in dit leven berekend heeft. Het
moeit zoo te bezield is oh! Dan
zal ge lijden een onafzienbaar, schrij-
lijken aan de oogen der menschen fel-
rijke te vergelijken.

Lieken we altijd voor onze oogen
hebben de vrolijkheid van onze
zwakte natuur. Rijk we niet
geven om het onnoozel stoffe dat
door den wind uitgedoofd werd zoo
onverschillig ook moet ons het lichaam
zijn; maar verzorgen we zoo goed
onnoozel omgeveel dat ook in het
afgrijpselike we niet a berdaampelen.

45

Waarom?